

Zarzuty i główne argumenty

Zezwolenia na cyfrowe nadawanie udzielone przez rząd szwedzki stanowią środki regulujące między innymi korzystanie z usług cyfrowego nadawania i tym samym pośrednio świadczenia takich usług w Królestwie Szwecji. Wymogi przewidziane w obecnie obowiązujących zezwoleniach, zgodnie z którymi posiadacze licencji są zobowiązani przestrzegać części 2 porozumienia ramowego, przyznają pośrednio publicznej spółce Boxer pozycję monopolistyczną w zakresie usług kontroli dostępu (w tym kodowania), z naruszeniem art. 2 ust. 1 dyrektywy 2002/77. Utrzymanie obowiązku przestrzegania tej części porozumienia stanowi ponadto przeszkodę dla przedsiębiorstw pragnących oferować pełną gamę usług cyfrowego nadawania do korzystania z praw, które art. 2 ust. 2 i 3 dyrektywy powinien im gwarantować. Komisja stwierdza zatem, że z uwagi na to, iż chodzi o usługi przekazywania sygnałów i nadawania przy użyciu naziemnej sieci cyfrowej, Szwecja nie dokonała prawidłowej transpozycji dyrektywy 2002/77.

(¹) Dz.U. L 249, str. 21.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-422/07)

(2007/C 283/34)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując środków niezbędnych do weryfikacji przestrzegania zasad dobrej praktyki laboratoryjnej w odniesieniu do inspekcji i kontroli badań w sektorze przemysłowych produktów chemicznych Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 3 dyrektywy 2004/10/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania zasad dobrej praktyki laboratoryjnej i weryfikacji jej stosowania na potrzeby badań substancji chemicznych
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja nie stwierdziła, by w Hiszpanii zostały przyjęte środki niezbędne do weryfikacji przestrzegania zasad dobrej praktyki

laboratoryjnej przez laboratoria prowadzące badania przemysłowych produktów chemicznych. Nie wyznaczono również w Hiszpanii żadnego organu odpowiedzialnego za weryfikację przestrzegania zasad dobrej praktyki laboratoryjnej przez wspomniane laboratoria, a w każdym razie nie poinformowano Komisji o nazwie tego organu.

W związku z tym należy stwierdzić, że Królestwo Hiszpanii nadal nie przyjęło środków niezbędnych do weryfikacji przestrzegania dobrych praktyk laboratoryjnych w odniesieniu do inspekcji i kontroli badań w sektorze przemysłowych produktów chemicznych, przewidzianych w art. 3 dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 50, str. 44.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-424/07)

(2007/C 283/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Braun i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że dodając ustawą zmieniającą przepisy w sprawie telekomunikacji (Gesetz zur Änderung telekommunikationsrechtlicher Vorschriften) z dnia 18 lutego 2007 r. art. 3 pkt 12b i art. 9a do ustawy o telekomunikacji (Telekommunikationsgesetz), Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6, 7, 15 ust. 3, art. 16 i 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (¹), art. 8 ust. 4 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (²) i art. 17 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (³)
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wspólnotowe ramy prawne dotyczące łączności elektronicznej, ustanowione w 2002 r., wyznaczyły krajowym organom regulacyjnym cele i określiły środki, które organy te powinny podjąć w celu ich osiągnięcia. Te ramy prawne umożliwiały krajowym organom regulacyjnym, po szczegółowej analizie rynku, korzystanie ze swobody decyzji w zakresie zastosowania podejścia dostosowanego do poszczególnych przypadków, z uwzględnieniem ich cech szczególnych. Zgodnie z przepisami wspólnotowymi krajowe organy regulacyjne powinny zdefiniować odnośne rynki stosownie do okoliczności występujących w danym państwie, zgodnie z przepisami prawa konkurencji, mając przede wszystkim na uwadze treść wytycznych oraz zalecenia Komisji. A więc to do krajowych organów regulacyjnych, nie zaś do ustawodawcy krajowego lub innej krajowej instytucji należało zadanie określenia definicji odnośnych rynków. W świetle niezależności krajowych organów regulacyjnych, zobowiązanych do sprawowania swych funkcji w sposób bezstronny i przejrzysty, chodziło tu o centralny strukturalny element w zakresie procedury definiowania rynku, co do którego ustawodawcy nie przysługiwała swoboda decyzji. Krajowe organy regulacyjne powinny przeprowadzać ponadto w razie potrzeby analizy rynku i decydować, czy konieczne jest zastosowanie środków zaradczych, a jeśli tak, to jakich. Definiowaniu i analizie rynku powinien towarzyszyć mechanizm konsultacji.

Wbrew prawnie ustanowionym wspólnotowym procedurom definiowania i analizy rynku niemiecki ustawodawca wprowadził definicję „nowych rynków” i z góry określił warunki, w jakich organ regulacyjny może w wyjątkowych przypadkach wprowadzać regulacje dotyczące nowych rynków, zamiast pozostawić tę kwestię do oceny organu regulacyjnego. Ponadto wyznaczył on organowi regulacyjnemu cel, który powinien on mieć szczególnie na uwadze. Te przepisy niemieckiej ustawy o telekomunikacji są niezgodne z przepisami dyrektyw 2002/19/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE w zakresie, w jakim stanowią one obejście znajdujących się w nich przepisów dotyczących regulowania rynku i w niewłaściwy sposób ograniczają swobodę decyzji organu regulacyjnego.

Sporne przepisy niemieckie uniemożliwiają bowiem krajowemu organowi regulacyjnemu zdefiniowanie wszystkich rynków zgodnie z zasadami prawa konkurencji, a ze względu na ogólne wyłączenie ustawowe dotyczące regulowania niektórych rynków, podejmowanie decyzji dostosowanych do danych przypadków. Organ regulacyjny ma uciekać się do mechanizmów konsultacji i współpracy określonych we wspólnotowych ramach prawnych i informować uczestników rynku, europejskie organy regulacyjne i Komisję o wynikach swojej analizy danego „nowego rynku” jedynie, gdyby doszedł do wniosku, że zostały spełnione pozostałe warunki i w związku z tym uznał, że konieczna jest regulacja. Sporne przepisy niemieckiej ustawy o telekomunikacji mogłyby zatem doprowadzić do tego, że dany rynek zostanie zdefiniowany i poddany analizie, a niemiecki organ regulacyjny nie zdecyduje się go uregulować, nie stosując określonych w tym celu mechanizmów konsultacji i współpracy.

Zdaniem Komisji przepisy te mogą mieć poważny wpływ na liberalizację rynków łączności elektronicznej, którą umożliwiły wspólnotowe ramy prawne, a także na otwarcie tych rynków na

konkurencję. Niektórym rynkom, jak np. rynkom usług szerokopasmowych, korzystającym ze stacjonarnej sieci dawnego monopolu, szczególnie istotnym dla rozwoju technologicznego, mogłaby na przykład grozić ponowna monopolizacja, co zniweczyłoby to, co zostało dotychczas osiągnięte dzięki wspólnotowym ramom prawnym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, str. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 108, str. 7.

⁽³⁾ Dz.U. L 108, str. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku (Rzeczpospolita Polska) w dniu 14 września 2007 r. — Dariusz Krawczyński/Dyrektor Izby Celnej w Białymstoku

(Sprawa C-426/07)

(2007/C 283/36)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dariusz Krawczyński

Strona pozwana: Dyrektor Izby Celnej w Białymstoku

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podatek akcyzowy ustanowiony w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, taki jak podatek akcyzowy przewidziany w polskiej ustawie podatkowej z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 29, poz. 257 ze zm.), a opodatkowujący każdą sprzedaż samochodu osobowego przed pierwszą jego rejestracją na terytorium kraju, może być uznany za formę niedozwolonego podatku obrotowego w rozumieniu art. 33 (1) Szóstej Dyrektywy Rady z 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, 77/388/EWG, Dz.U. WE L z dnia 13 czerwca 1977 r. (aktualnie art. 401 obowiązującej od 1 stycznia 2007 r. Dyrektywy Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej — 2006/112/WE, Dz.U. UE L z dnia 11 grudnia 2006 r.) ?

W przypadku, gdyby odpowiedź na powyższe pytanie była przecząca: